



Poz. 12

**UCHWAŁA NR 191  
RADY NAUKOWEJ DYSCYPLINY FILOZOFIA**

z dnia 19 marca 2024 r.

**w sprawie odmowy nadania dr. Ivanowi Dimitrijewiowi  
stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych  
w dyscyplinie filozofia**

Na art. 221 Na podstawie art. 221 ust. 12 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 r. poz. 742 z późn. zm.), w związku z § 49 pkt 1 Statutu Uniwersytetu Warszawskiego (Monitor UW z 2019 r. poz.190) oraz § 16 ust. 3 załącznika nr 2 do uchwały nr 157 Senatu Uniwersytetu Warszawskiego z dnia 29 czerwca 2022 r. w sprawie określenia sposobu postępowania w sprawie nadania stopnia doktora oraz stopnia doktora habilitowanego na Uniwersytecie Warszawskim (Monitor UW 2022 r. poz. 159 z późn. zm.) Rada Naukowa Dyscypliny Filozofia, w składzie jak w załączniku, na podstawie opinii Komisji Habilitacyjnej, w składzie:

- 1) prof. dr hab. Andrzej Szahaj (Uniwersytet Mikołaja Kopernika) – przewodniczący;
- 2) dr hab. Agata Bielik-Michalska, prof. IFiS PAN (Polska Akademia Nauk, University of Nottingham) – recenzent;
- 3) prof. dr hab. Adam Chmielewski (Uniwersytet Wrocławski) – recenzent;
- 4) prof. dr hab. Zbigniew Drozdowicz (Uniwersytet im. Adama Mickiewicza) – recenzent;
- 5) dr hab. Piotr Schollenberger (Uniwersytet Warszawski) – członek Komisji;
- 6) dr hab. Piotr Świercz (Akademia Ignatianum) – recenzent;
- 7) dr hab. Urszula Zbrzeźniak (Uniwersytet Warszawski) – sekretarz,

z dnia 8 stycznia 2024 roku w sprawie nadania dr. Ivanowi Dimitrijewiowi stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie *filozofia*, postanawia, co następuje:

§ 1

Odmawia się nadania dr. Ivanowi Dimitrijewiowi (nr PESEL: ██████████) stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie *filozofia*.

§ 2

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

## Uzasadnienie

Zgodnie z § 16 ust. 3 Załącznika nr 2 do uchwały nr 157 Senatu Uniwersytetu Warszawskiego z dnia 29 czerwca 2022 r. w sprawie określenia sposobu postępowania w sprawie nadania stopnia doktora oraz stopnia doktora habilitowanego na Uniwersytecie Warszawskim, uchwała o nadaniu stopnia naukowego doktora habilitowanego jest podejmowana w głosowaniu tajnym i zapada bezwzględną większością oddanych głosów w obecności co najmniej połowy członków Rady Naukowej uprawnionych do głosowania. W głosowaniu tajnym nad nadaniem dr. Ivanowi Dimitrijevičowi stopnia doktora habilitowanego głosowało 12 osób, uprawnionych do głosowania było 15 osób. Za nadaniem stopnia doktora habilitowanego oddano 3 głosy, przeciw oddano 5 głosów, 4 osoby wstrzymały się od głosu. Wobec nieuzyskania bezwzględnej większości głosów za nadaniem stopnia doktora habilitowanego, Rada Naukowa podjęła uchwałę o odmowie nadania tego stopnia.

Po zapoznaniu się z materiałami w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Ivanowi Dimitrijevičowi, a w szczególności z recenzjami, pisemnymi opiniami członków Komisji Habilitacyjnej, protokołem z kolokwium habilitacyjnego, uchwałą Komisji Habilitacyjnej w sprawie wyrażenia opinii w tym postępowaniu, oraz po wysłuchaniu przybyłych na posiedzenie Rady Naukowej członków Komisji Habilitacyjnej (prof. dr. hab. Adama Chmielewskiego, dr. hab. Piotra Schollenbergera, dr. hab. Piotra Świercza oraz dr. hab. Urszuli Zbrzeźniak) członkowie Rady Naukowej uznali, że dr. Dimitrijevič wykazuje się istotną aktywnością naukową, ale nie uznali, że w jego dorobku są osiągnięcia, które stanowią znaczny wkład w rozwój dyscypliny *filozofia*.

Dr. Dimitrijevič wskazał monografię *Dysputa o dziele* (Fundacja Augusta hr. Cieszkowskiego, Warszawa 2022, s. 567; ISBN 978-83-65787-71-2) jako zawierającą osiągnięcia stanowiące znaczny wkład w rozwój dyscypliny *filozofia*. Wszystkie cztery recenzje zawierały konkluzje pozytywne. Opinie pozytywne przedstawiło też dwoje pozostałych członków Komisji (prof. Schollenberger i prof. Zbrzeźniak). Negatywną opinię przedstawił przewodniczący Komisji, prof. dr. hab. Andrzej Szahaj. Po przeprowadzonym kolokwium habilitacyjnym Komisja Habilitacyjna wyraziła pozytywną opinię w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Ivanowi Dimitrijevičowi (3 osoby głosowały za, 2 przeciw, 2 się wstrzymały), przy czym spośród recenzentów wniosek ten poparła tylko dr. hab. Agata Bielik-Robson (Bielik-Michalska), prof. IFiS PAN.

Wszyscy członkowie Komisji wysoko ocenili aktywność naukową Habilitanta, jego duże zaangażowanie intelektualne na rzecz rozwoju wiedzy w dyscyplinie *filozofia*.

Doceniono też zalety wskazanej przez Habilitanta monografii. Prof. Bielik-Robson określiła ją jako „dzieło bez zarzutu: erudycyjne, spójne, dobrze przedstawione, wsparte potężnym aparatem bibliograficznym”. Recenzentka podkreśliła też „niezwykle konsekwentny i uparty sposób myślenia *kata physein*” rozprawy. Prof. Bielik-Robson uznała niektóre propozycje translatorskie za bardzo udane. Zwróciła też uwagę, że Habilitant odczytuje Arystotelesa w specyficzny sposób.

Prof. Chmielewski zaznaczył, że Habilitant dokonuje interesującej próby rekonceptualizacji ważnego pojęcia filozoficznego z perspektywy filozofii włoskiej odbiegającej od podejść dominujących, a tym samym wzbogaca debatę naukową w tym zakresie. Recenzent docenił też odwagę Habilitanta, „aby skomplikowany przedmiot swojej rozprawy wyrazić w języku, który nie jest dla niego pierwszym językiem, ani nawet drugim pierwszym językiem”.

Prof. dr hab. Zbigniew Drozdowicz dostrzegł wkład Habilitanta do dyscypliny „nie tylko w artykułowaniu różnego rodzaju filozoficznych aporii, ale także w pokazaniu jak trudno było i jest uporać się z nimi filozofom”. Recenzent podkreślił daleko idącą szczegółowość analiz semantycznych omawianych dzieł i zwrócił uwagę, że Habilitant odwołuje się do języka prac oryginalnych. Prof. Drozdowicz docenił czytanie Habilitanta w wielojęzycznej literaturze, a także jego umiejętność dobrania pozycji wnoszących coś istotnego do prowadzonych rozważań. Recenzent wysoko ocenił kwalifikacje językoznawcze Habilitanta.

Również prof. Świercz docenił odwołania do oryginałów prac oraz przekłady sporządzane przez Habilitanta. Prof. Świercz stwierdził, że Habilitant „przywołuje bardzo obficie i bardzo dobrze dobraną literaturę przedmiotu, wykazując się naprawdę znakomitym rozpoznaniem obszaru badawczego”. Podkreślił, że „erudycja Autora zasługuje na najwyższe słowa uznania, tak samo jak bardzo wiele szczegółowych analiz dotyczących różnych pojęć filozoficznych i związanych z nimi zagadnień ontologicznych, etycznych i politycznych”. Recenzent też bardzo wysoko („znakomity”) ocenił filozoficzny i filologiczny warsztat naukowy Habilitanta. Prof. Świercz stwierdził w podsumowaniu recenzji, że praca Habilitanta „porusza zagadnienie istotne dla historii idei politycznych” i „stanowi bardzo ambitną próbę niezwykle syntetycznego ujęcia dwóch i pół tysiący lat europejskiej filozofii polityki”. Zaznaczył, że „praca obfituje w bardzo liczne, szczegółowe analizy filozoficzne, ugruntowane w znakomicie przeprowadzonych badaniach językowych”. Zdaniem Recenzenta najważniejszym osiągnięciem jest „postawienie i próba uzasadnienia zdecydowanej i mocnej tezy, dotyczącej szczegółowych aspektów opozycji między filozofią Arystotelesa i Hobbesa oraz znaczeniem refleksji Agambena,” dzięki czemu praca Habilitanta może stanowić „ważny przyczynek do szerszej dyskusji filozoficznej, inspirując i inicjując wiele ważnych i ciekawych wątków, w szczególności dotyczących rozumienia pojęcia ‘natura’ i ‘natura polityczna’, relacji pomiędzy rozumieniem natury (szczególnie natury człowieka) i ideą ‘dzieła’ oraz rolą tego ostatniego w filozofii polityki od Antyku po refleksję post-modernizmu.” Prof. Świercz podkreślił też samodzielność i dojrzałość zarówno intelektualną jak i badawczą widoczną w monografii.

Prof. Schollenberger uznał, że praca jest nowatorska. Zaznaczył, że cechuje ją duża teoretyczna śmiałość. Docenił też jej retoryczną swadę i erudycyjność.

Prof. Zbrzeźniak oceniła pracę jako kontrowersyjną choć stymulującą. Doceniła jej erudycyjność. Podkreśliła, że „niekwestionowaną zaletę pracy stanowi to, że autor omawia twórczość Agambena, kierując się pytaniem o możliwość przekroczenia pojęciowych dychotomii, które włoski myśliciel uznaje za kluczowe dla zachodniej ontologii oraz polityki”.

Również prof. Szahaj docenił erudycję Habilitanta, jego przygotowanie, zaangażowanie i pasję. Stwierdził, że w książce jest wiele trafnych i błyskotliwych tez. Członkowie Komisji sformułowali też liczne zarzuty względem monografii Habilitanta.

Prof. Bielik-Robson stwierdziła, że „ pewne zastrzeżenia budzi jakość dorobku Dimitrijevicia pod względem merytorycznym i metodologicznym. Habilitant samoświadomie sytuuje się w ramach systemu idei Agambena i jest zorientowany na aplikację idei jego mistrza do materii historyczno-filozoficznej i politycznej, w której to działalności demonstruje daleko idącą dezynwolturę wobec zasad pracy naukowej w realizacji zadań teoretycznych.” Prof. Bielik-Robson zwróciła też uwagę, że – pomijając część tradycji filozofii politycznej – Habilitant nie jest w stanie w wystarczająco głęboki sposób zbadać pewnych zagadnień, np. związku między życiem a prawem.

Prof. Chmielewski negatywnie ocenił niektóre wybory translacyjne Habilitanta (*érgon*, *eudaimonia*), a próbę nowatorskiego odczytania Arystotelesa uznał za „nieudaną”. Zwrócił uwagę na „lekceważenie ważnego istniejącego dorobku interpretacyjnego w tym zakresie, a raczej arbitralną selektywność i nieskrywaną stronniczość w doborze lektur”. Podkreślił, że Habilitant nie uwzględnił ważnych prac z literatury przedmiotu (M.C. Nussbaum, A. MacIntyre, C.B. Macpherson, T. Nagel). Prof. Chmielewski zwrócił też uwagę, że Habilitant „za swoje zadanie uznał zastosowanie idei Agambena i zademonstrowanie ich trafności aniżeli krytyczne nawiązanie do nich i ich krytyczne rozważenie.” Recenzent stwierdził, że Habilitant zadowolili się „zorientowaną na spektakularny efekt, idiosynkratyczną innowacyjnością terminologiczną, aniżeli rzetelną analizą i konstrukcją”. Recenzent ocenił pracę Habilitanta jako „niezdyscyplinowaną pod względem konstrukcji i sposobu formułowania opinii oraz twierdzeń”. Zaznaczył, że „stawiane przez autora tezy mają charakter bardzo śmiałych, ogólnikowych i malowanych szerokim pędzlem orzeczeń, które, mimo zawartych w nich często odniesień do nazwisk omawianych filozofów lub charakterystycznych dla nich kategorii, nie są ugruntowane w sposób zgodny z regułami pracy naukowej”. Recenzent ocenił, że Habilitant „nie dba w dostatecznym stopniu o opatrzenie swoich stwierdzeń wymaganym aparatem naukowym”.

Prof. Drozdowicz zwrócił uwagę na brak krytycyzmu Habilitanta w przedstawieniu stanowiska Agambena, określając niektóre oceny Habilitanta jako „apologetyczne”. Recenzent uznał wybór Arystotelesa jako przedstawiciela filozofii czasów starożytnych a Hobbesa jako przedstawiciela filozofii czasów nowożytnych za „nieuprawnione uproszczenie, a także świadectwo niezrozumienia zasadniczych różnic między tymi filozofami”.

Prof. Świercz sformułował wątpliwości, które skłaniają go do sądu, że cel postawiony przez Autora jest „zbyt ambitny (a – być może – nierealizowalny)”, a niektóre prowadzone analizy cechuje pewnego rodzaju stronniczość. Prof. Świercz uznał pominięcie postaci Machiavellego oraz jedynie wzmiankowanie stanowiska Rousseau za poważne braki. Zwrócił też uwagę na chaotyczność wywodu, brak wyraźnej struktury pracy, oraz częste powtórzenia.

Prof. Zbrzeźniak podkreśliła pewne braki w pracy (niewystarczające rozwinięcie poglądów H. Arendt, a w szczególności brak powołania na jej „Kondycję ludzką”, brak odwołania do prac związanych z przemocą i polityką). Oceniała, że Habilitant „pomija kluczowe teksty, żeby ułatwić sobie pracę nad niektórymi filozofami”. Zwróciła też uwagę na błędy w interpretacji myśli Foucaulta. Stwierdziła, że można pracy stawiać „zarzuty o pewną skrótowość” a także o możliwe przekraczanie granic między dopuszczalną reinterpretacją a nadinterpretacją. Zgłosiła zastrzeżenie, że „praca

przeprowadzana na pojęciach skrupulatnie rekonstruowanych przez autora” nie prowadzi ostatecznie do „rozjaśnienia ich sensu i pokazania związków istniejących między nimi”.

Prof. Szahaj ocenił monografię Habilitanta negatywnie. Zwrócił uwagę na problemy zarówno co do formy jak i treści. Zwrócił uwagę, że praca jest nieustrukturyzowana i niezbyt uporządkowana, obfituje w powtórzenia, charakteryzuje ją brak dyscypliny. Prof. Szahaj stwierdził, że monografia przypomina raczej zbiór notatek czy zapis strumienia świadomości, a Habilitant nie stosuje się do reguł dobrego pisania. Oceniał, że od strony metodologicznej nie może jej zaakceptować. Zwrócił też uwagę na brak wystarczających uzasadnień dla stawianych przez Habilitanta tez. Prof. Szahaj ocenił, że książka nie charakteryzuje się wystarczającym nowatorstwem. Zestawienie Hobbesa z Arystotelesem uznał za standardowe: „To jest w dużej mierze powtórka ze Straussa, ale też z Macphersona, z MacIntyre’a, a w części z Charlesa Taylora, z komunitarystów.” Wykładnię Arystotelesa uznał za poprawną, ale nie wnoszącą niczego nowego. Przedstawienie Hobbesa uznał za jednostronne i również nie wnoszące niczego nowego.

Niektóre z przedstawionych przez członków Komisji zarzutów zostały wzmocnione w trakcie kolokwium habilitacyjnego. Prof. Bielik-Robson zwróciła uwagę na ogólnikowy charakter odpowiedzi Habilitanta. Zwróciła też uwagę, że nie odniósł się do niektórych poruszonych przez nią kwestii. Mimo to prof. Bielik-Robson uznała odpowiedzi Habilitanta za spójne i je przyjęła.

Prof. Chmielewski przyjął odpowiedź Habilitanta, ale podtrzymał swoje krytyczne uwagi względem monografii. Dodał, że skłonność Habilitanta do dokonywania uogólnień ujawniła się również w odpowiedziach na kolokwium. Na posiedzeniu Rady prof. Chmielewski stwierdził, że rozmowa z Habilitantem w trakcie kolokwium habilitacyjnego utwierdziła go w przekonaniu, że zarzuty merytoryczne powinny przeważać w ostatecznej ocenie jego dorobku.

Prof. Drozdowicz uznał, że odpowiedź Habilitanta była niewystarczająca i ocenił ją negatywnie. Dodał, że referat Habilitanta nie był przekonujący, a jego wywód był raczej referowaniem poglądów Agambena niż wyłożeniem własnego stanowiska. Prof. Świercz przyjął odpowiedź, choć – jak stwierdził na posiedzeniu Rady – nie mógł głosować za przyjęciem pozytywnej opinii ze względów merytorycznych. Zdaniem prof. Świercza w trakcie kolokwium Habilitant w zasadzie unikał odpowiedzi na pytania, a czasami udzielał odpowiedzi przeczących wcześniejszym wypowiedziom. Jego zdaniem kolokwium habilitacyjne potwierdziło chaos, którym cechuje się osiągnięcie habilitacyjne dr. Dimitrijevicia. Według prof. Świercza odpowiedziom Habilitanta brakowało podstaw merytorycznych i naukowego dystansu.

Prof. Szahaj zwrócił uwagę na brak autokrytycyzmu w podejściu Habilitanta oraz silny normatywizm utrudniający mu uwzględnienie innych stanowisk.

Prof. Schollenberger przyjął odpowiedzi Habilitanta po przeprowadzonym kolokwium, choć podzielał niektóre zastrzeżenia. Na posiedzeniu Rady docenił jednak, że stanowisko zajmowane przez Habilitanta i sposób udzielania przez niego odpowiedzi prowokowały do dyskusji. Prof. Schollenberger docenił również to, że Habilitant stawia ryzykowne prowokujące do dyskusji tezy interpretacyjne. Zaznaczył też, że ryzyko to podejmowane jest w pewnych przemyślanych granicach.

Prof. Zbrzeźniak również przyjęła odpowiedzi Habilitanta. Na posiedzeniu Rady prof. Zbrzeźniak podtrzymała swoją pozytywną ocenę osiągnięcia habilitacyjnego mimo pewnych wątpliwości. Zwróciła uwagę, że Habilitant podjął świadome ryzyko, stosując niedookreśloną metodologię, posługując się swobodnym językiem i proponując własne tłumaczenia terminów i fragmentów tekstów. Zwróciła uwagę, że monografię Habilitanta można uznać za innowacyjną, jeżeli przez innowacyjność rozumieć możliwość stawiania tez i ich obrony. Jednocześnie przyznała, że kwestią dyskusyjną jest to, czy dr Dimitrijević potrafi swych tez bronić. Stwierdziła też, że w trakcie kolokwium Habilitant często zapętał się w powtarzaniu swoich tez zamiast je wyjaśniać. Oceniała jednak ostatecznie, że usterki warsztatowe nie powinny rzutować na negatywną ocenę osiągnięć habilitacyjnych dr. Dimitrijevicia.

Na posiedzeniu Rady prof. Chmielewski i prof. Zbrzeźniak zwrócili też uwagę, że niektóre mankamenty monografii Habilitanta zdarzają się w innych pracach. Prof. Zbrzeźniak wspominała o pracach z zakresu filozofii kontynentalnej, a prof. Chmielewski o pracach Rancièrè'a.

Prof. Wróbel stwierdził, iż uznaje dorobek Habilitanta za stanowiący znaczny wkład w rozwój filozofii. Docenił zarówno trudność jak i doniosłość podjętego w monografii zadania. Zgodził się z głosami, iż jest ona erudycyjna i innowacyjna. Oceniał, że książka Habilitanta „może się okazać najbardziej kompetentnym komentarzem do dzieła Agambena, jaki obecnie posiadamy [w piśmiennictwie polskim]”. Podkreślił, że „struktura tej książki jest szczególnie [a w pewnym sensie] cyrkularna.” Docenił „niezwykłą filologiczną kompetencję”, z jaką Habilitant rekonstruuje istotne pojęcia Arystotelesa, a także „znakomitą argumentację na rzecz tego, że podział na dzieło i twórczość jest konstytutywny dla zrozumienia nowoczesności”. Podkreślił wagę książki Habilitanta a także to, że jest ona „przemyślaną, dojrzałą rekonstrukcją projektu intelektualnego”. Dodał też, że „jest to książka autorska, [która nie jest] zwykłym zestawianiem kolejnych następujących po sobie tekstów, cytatów, interpretacji”, ale składa się z twórczo rozwijanych wątków i zagadnień. Zwrócił uwagę na ambicję Habilitanta, aby sprowokować dyskusję na temat „poszukiwania nowej wizji aktywności ludzkiej oraz nowego rozumienia praktyki”.

Monografia dr Dimitrijevicia jest pod wieloma względami wartościowa. Habilitant dokonuje ambitnej próby rekonstrukcji historii europejskiej filozofii i polityki w oparciu o filozofię Arystotelesa, Hobbesa i Agambena. Docenić należy liczne wymienione wyżej zalety. Podkreślić jednak należy, że nie każda wartościowa monografia z zakresu filozofii stanowi znaczny wkład w rozwój tej dyscypliny. Niektóre zarzuty członków Komisji uzasadniają wątpliwości, czy osiągnięcia dr. Dimitrijevicia stanowią znaczny wkład w rozwój dyscypliny *filozofia*. Do takich zarzutów należą np. brak wystarczająco krytycznego ustosunkowania się do przedstawianych idei Agambena (prof. Chmielewski, prof. Drozdowicz, pewne wątpliwości w tym zakresie zgłaszała też prof. Bielik-Robson), niewystarczająca nowatorskość (prof. Chmielewski, prof. Szahaj), niewystarczające uwzględnienie istotnych istniejących w literaturze przedmiotu osiągnięć (prof. Chmielewski, prof. Szahaj, prof. Zbrzeźniak), arbitralność bądź stronniczość w doborze lektur (prof. Chmielewski, prof. Szahaj, prof. Zbrzeźniak), niedostateczne uzasadnienie dla stawianych tez (prof. Chmielewski, prof. Szahaj), ogólnikowość, chaotyczność i brak wyraźnej struktury wywodu (prof. Chmielewski, prof. Szahaj, prof. Świercz). Każdy z tych zarzutów formułowany był przez co najmniej

dwóch członków Komisji. Nie wszystkie z tych zarzutów formułowane były przez wszystkich recenzentów i pozostałych członków Komisji, a niektóre zarzuty były kontrowane przez innych członków Komisji i Rady.

Uznanie tego typu zarzutów przez członków Rady jest podstawą do sądu, że wskazane osiągnięcia dr. Ivana Dimitrijevicia nie stanowią znacznego wkładu w rozwój dyscypliny *filozofia*, bądź też podstawą do powzięcia wątpliwości, czy osiągnięcia te stanowią znaczny wkład w rozwój dyscypliny *filozofia*.

Podkreślić też należy, że w głosowaniu Komisji Habilitacyjnej po przeprowadzeniu kolokwium habilitacyjnego w sprawie przyjęcia pozytywnej opinii w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Ivanowi Dimitrijevicowi trzy osoby głosowały za, ale spośród recenzentów tylko jedna osoba głosowała za przyjęciem opinii pozytywnej (prof. Bielik-Robson). Dwóch recenzentów było przeciw przyjęciu opinii pozytywnej (prof. Chmielewski, prof. Drozdowicz), a jeden recenzent się wstrzymał (prof. Świercz). Innymi słowy, trzech recenzentów nie poparło pozytywnej opinii Komisji Habilitacyjnej w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Ivanowi Dimitrijevicowi.

Podsumowując, Rada doceniła aktywność naukową dr. Ivana Dimitrijevicia, natomiast – mimo docenienia zalet wskazanej monografii – członkowie Rady ocenili, że formułowane wobec niej zarzuty są podstawą do nieuznania wskazanego osiągnięcia dr. Ivana Dimitrijevicia za stanowiące znaczny wkład w rozwój dyscypliny *filozofia*.

#### Pouczenie

Zgodnie z art. 224 ust. 1 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 r. poz. 742 z późn. zm.) od niniejszej uchwały przysługuje odwołanie do Rady Doskonałości Naukowej, w terminie 30 dni od dnia doręczenia uchwały wraz z uzasadnieniem. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem Rady Naukowej Dyscypliny Filozofia.

Przewodnicząca Rady Naukowej Dyscypliny Filozofia: *K. Paprzycka-Hausman*